

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

PERICOPĂ APOSTOLICĂ LA DUMINICA
A V-A DIN POST

Iar Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;

El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare.

Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului,

Cu cât mai mult sângele lui Hristos, Care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

Iar Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;

El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare.

Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului,

Cu cât mai mult sângele lui Hristos, Care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

(Evrei 9, 11- 14, Galateni 3, 23-29)

EVANGHELIA LA DUMINICA A V-A DIN
POST

Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe

cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple:

Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhiereilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.

Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omori, dar după trei zile va învia.

Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.

Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac?

Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.

Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?

Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza.

Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.

Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan.

Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc.

Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.

Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.

Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți. (Marcu 10, 32-45)

Cum și cui să-i dăm milostenia?

Când vrem să facem o milostenie adesea ne apare întrebarea: va fi ea un beneficiu pentru cel ce cere, sau îi va aduce mai multă pagubă. Doar cerșetori sunt și bețivii, ce strâng bani pentru o sticlă, și cei care și-au făcut din asta o profesie, și chiar escrocii deghizați în călugări rătăcitori....

În Evanghelie se spune, celui care cere de la tine, dă-i (Matei 5,42). Dar oare oricărui și orice? Dacă criminalul îți cere să-i dai otravă, ar trebui să o faci? Dar chiar și într-un caz mai puțin extrem există nevoia unei prudențe. Deja în sec. II în tradiția creștină apar diferite opinii la acest subiect. În "Învățătura celor Doisprezece Apostoli" (Didahia) –textul căreia a fost pierdut și redescoperit abia în secolul al XIX-lea, se spune: "Oricui îți cere, dă-i. Binecuvântat este cel ce dă din poruncă, pentru că nu este vinovat! Vai de cel care ia! Deoarece dacă ia și o face din nevoie, atunci e nevinovat, iar cel ce o face fără a avea nevoie, va răspunde pentru ce a luat". Cu toate acestea, Didahia ne cheamă și la o anumită precauție: "fie ca milostenia ta să aburească în mână, înainte de a afla cui o vei da".

La mulți dintre Sfinții Părinți de mai târziu întâlnim sfaturi, să dăm fără raționament: tu dă, și Dumnezeu va avea grijă. Logica acestei poziții este următoarea: fie că am dat banii în mâini nepotrivite și cel care i-a luat îi va folosi cu scopuri rele. De exemplu se va îmbăta și se va duce să jefuiască vreo gheretă. Dar acesta este păcatul său, nu al meu. Dacă nu-i dau banii, el poate și anume din acest motiv să meargă la un jaf. În acest caz, refuzul meu de a face o milostenie ar putea fi motivul crimei. Și atunci este și păcatul meu...

Cu toate acestea, Sfântul Vasile cel Mare insistă asupra momentului: "Negreșit nu-i folositoare dărnicia celor care alcătuiesc cântece plângărețe, ca să înmoaie inimile femeilor, nici celor care fac din infirmitățile trupului lor și din răni prilej de neguțatorie. Acordarea de ajutoare acestora ajunge prilej de răutate. Lătratul unora ca aceștia trebuie potolit cu câțiva bani; trebuie, însă, să arătăm milă și iubire de frați față de cei care sunt învățați să sufere necazul cu răbdare". În îndemn similar îl avem și Vechiul Testament: Dă celui binecredincios, și să nu ajutoarezi pe cel păcătos (Eclesiasticul 12,4). Deoarece întâlnim diferite sfaturi chiar și la Sfinții Părinți - fiecare creștin ar trebui singur să decidă care e alegerea sa. Pot doar să vă propun două repere pentru orientare.

În primul rând, putem să găsim în anturajul nostru o persoană sau o familie care o duc mult mai greu ca noi. Și să încercăm să-i ajutăm și nu doar o singură dată, ci permanent. Deasemenea ținând minte că omul are

necesitate nu numai de alimente sau îmbrăcăminte. Copiii și studenții au nevoie de cărți, au nevoie de informații care i-ar mai sustrage de la shourile televizate și i-ar învăța să gândească. De aceea un film bun sau o carte ziditoare pot fi o milostenie. Și în al doilea rând, milostenia mereu trebuie să fie una suficient de mare. Dacă dai cu adevărat niște bănuți, atunci nu ți-a fost milă de acel om, ci doar ți-ai eliberat buzunarele de măruniș și nimic mai mult. Aici nu este nici un sacrificiu, și, prin urmare nici dragoste pentru cel căruia i-ai dat. O milostenie adevărată, e una care ai fi putut să o cheltui pentru propriile necesități.

(www.doxologia.ro)

Duhul cuvintelor noastre dezvăluie iubirea pe care o avem față de interlocutor

Mai întâi de toate aș vrea să știți că limbajul agresiv este o formă a violenței, uneori resimțită mai acut de oameni decât violența fizică. Limbajul violent are diferite forme, începând de la glume ușoare cu aluzie (cu o țintă precisă), bârfe, și continuând cu ironii, sarcasm, critici, acuze, și ajungând până la calomnie, injurii, blesteme și în final ură. De fapt în limba engleză acest limbaj poartă denumirea de „hate speech” care în traducere directă ar însemna limbaj de ură. Pentru că noi oameni suntem creați după chipul lui Dumnezeu, reacționăm pozitiv sau negativ la cuvintele celor din jurul nostru. De fapt întreaga noastră viață este un proces continuu de comunicare cu oamenii, cu Dumnezeu, cu natura, cu sufletul nostru. Cuvintele ne definesc universul vieții. Fără cuvinte n-am putea exista. Cuvintele celorlalți ne încurajează, ne înfricoșează, ne dau bucurie, ne întristează, ne ridică, ne coboară, ne transmit Harul lui Dumnezeu... cuvintele toate poartă în ele duhul fiecărui om. Iată de ce pentru noi oamenii mesajul transmis prin cuvinte este așa de important.

Limbajul agresiv, răutăcios, ironic, calomniator, vulgar, discriminatoriu, rănește sufletele celorlalți foarte mult, așa de mult încât pe unii îi poate dărâma și împinge chiar spre sinucidere. Așa cum Dumnezeu a zidit cu Cuvântul întreaga creație și prin Cuvânt a creat totul, la fel și noi oamenii putem prin cuvintele noastre să zidim sau să distrugem sufletul aproapelui nostru.

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminica a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipteanca

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

Ca să vedeți ce putere au cuvintele vă voi da un simplu exemplu pe care l-a povestit Maica Siluana la o conferință din București. Încercați să scrieți pe o hârtie toate defectele și slăbiciunile dumneavoastră (de exemplu: Sunt mândru, Sunt lacom, Sunt egoist, Sunt prefăcut, etc.) și fiți sinceri în tot acest demers. Apoi mergeți la o persoană apropiată și dați-i lista cu slăbiciunile dumneavoastră și spuneți-i să v-o citească la persoana a doua (de exemplu: Ești mândru, ești egoist, ești prefăcut, etc.) și veți vedea ce simțiți. E ușor să te autoblatezi, dar când defectele tale îți sunt expuse de o altă persoană atunci simți ceva diferit în suflet, te doare mai mult, te atinge mai profund. Paradoxal, un text făcut chiar de noi, dar citit de altcineva ne poate afecta așa de mult sufletele. Și asta pentru că acele cuvinte provin de la o persoană, un altcineva decât mine, și sunt încărcate de un alt duh decât al meu.

Limbajul agresiv poate îmbrăca și forme pozitive. De exemplu atunci când vrem să convingem pe cineva cu toată puterea noastră, ne folosim de toate argumentele pentru a-i schimba percepția celui din fața noastră, dar adesea fără voia lui, fără să-i așteptăm reacția, fără să vedem dacă el înțelege ceea ce spunem. Încercăm să-l schimbăm pe loc, ca și cum un om s-ar putea schimba instant doar prin vorbe și nu prin fapte..

De o săptămână la noi pe site au apărut tot felul de discuții în contradictoriu cu oameni care nu cred în Dumnezeu, care nu frecventează Biserica, și a apărut mereu ispita aceasta de a ne apăra credința și de a dezvălui Adevărul. Aprinși de supărare, văzând adesea minciuni sau interpretări greșite, am avut tendința să sărim pe ceilalți cu toate armele pentru a-i ”anihila”. Sunt ispite de care probabil n-a scăpat mai nimeni. Aș vrea să știți că în orice discuție cu un om pe acest pământ, interlocutorul va percepe mai întâi duhul mesajului și abia apoi mesajul textual. Sunt cazuri când un „Te iubesc” spus pe un anume ton poate să insulte cealaltă persoană decât s-o împace. Și invers, sunt cazuri când mesaje ironice sau glume spuse pe un ton sunt împăciuitoare și blânde. Fiți mereu atenți la duhul pe care-l transmiteți prin cuvintele voastre. Chiar dacă nu veți reuși să răspundeți complet și corect la o provocare, și per total aveți impresia că a avut câștig de cauză celălalt, totuși rețineți că bunătatea și blândețea pot schimba mai mult omul din fața dumneavoastră decât toate argumentele din lume. De ce oare acest lucru? Pentru că duhul mesajului este cel care arată câtă iubire aveți față de persoana din fața dumneavoastră. Ori asta ne interesează pe toți până la urmă: Cât de mult îi pasă celui din fața mea de mine? Cât mă apreciază? Cât mă respectă? Cât mă iubește? Duhul discursului dezvăluie iubirea pe care o aveți față de toți oamenii.

Gândiți-vă la un om care atunci când începe să comunice cu un copil imediat își schimbă tonul și atitudinea. De ce? Pentru că acel copil nu i-a făcut niciun rău și îl privește cu ochi curați, și omul nu simte amenințare din partea lui, deschizându-se bucuros față de el. Când vorbesc de limbaj și de duhul limbajului mă refer nu doar la discuțiile față în față ci și la cele la telefon și pe internet, prin mesaje, scrisori, bilețele, sau alte forme scrise. Fiecare cuvânt al nostru poartă în el duhul blândeții, al indiferenței sau al urii față de celălalt.

Gândiți-vă acum puțin la scrierile Sfinților Părinți. De ce oare atunci când citim câteva cuvinte din operele lor începe să ardă inima în noi? De ce au atâta putere cuvintele sfinților încât să ne schimbe viața, să ne atingă sufletul așa de consistent? Pentru că în viața lor pe pământ s-au apropiat așa de mult de Dumnezeu, iar cuvintele lor vin dintr-o inimă curată, blândă, iubitoare, necritică... cuvintele lor poartă duhul nevoinței lor, adică chiar pe Duhul Sfânt, cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi. Orice ați face, cu oricine ați discuta, indiferent că este ateu, homosexual, transsexual, indiferent religios, hoț, țigan, cerșetor, sărac, viclean, păcătos, sau în alt fel, purtați-vă cu blândețe. Toți acești oameni pe care eu îi etichetez greșit ca nevrednici de mila lui Dumnezeu, vor simți blândețea glasului meu și vor fi mai atrași de aceasta decât de toate argumentele din această lume. Iisus Hristos, Domnul nostru, nu a intrat în dispute cu cărturarii și fariseii atunci când a fost condamnat. I-ar fi învins cu siguranță la nivelul discursului, dar inima lor tot nu L-ar fi primit pe Dumnezeu în ea, și până la urmă tot îl omorau. Mântuitorul nu a intrat în dispute cu Irod sau Pilat, n-a încercat să se dezvinovătească, nu și-a susținut cauza... a considerat că e mai bine să tacă uneori și să se roage pentru ei. Când Sfinții Apostoli Iacov și Ioan L-au rugat pe Mântuitorul să pogoare foc din cer peste un sat de samariteni care nu îngăduia propovăduirea Evangheliei, Domnul i-a certat spunându-le: „Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. Și s-au dus în alt sat.” (Luca 9, 49-56)

Propovăduirea Evangheliei trebuie să aibă la temelie voința oamenilor de a o primi și disponibilitatea lor de a asculta mesajul până la capăt, altfel e muncă în zadar. Evanghelia și Adevărul nu se propovăduiesc cu forța, cu agresiune verbală, cu presiune asupra celorlalți ci cu iubire și blândețe. Evanghelia Domnului Hristos înfățișează iubirea lui Dumnezeu față de lumea întreagă, față de toți cei păcătoși.

De aceea, oricând ne facem avocați ai lui Dumnezeu și ai Bisericii, să nu uităm că Duhul Domnului e bun, blând și smerit.

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminica a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipteanca

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

Smerenia și iubirea sparg cele mai mari bariere mentale ale interlocutorilor noștri. Cel mai mare ateu, cel mai mare dușman al lui Dumnezeu, dacă va simți duhul blând al unui sfânt și smerenia sa se va topi ca în fața unui mare foc... va gusta din iubirea nemărginită și necondiționată al lui Dumnezeu. Și mai este un aspect. Chiar de ne vom chinui să fim blânzi și buni, dar persoana noastră e stăpânită de multe patimi, atunci duhul cuvintelor noastre va transmite mai departe această distanțare a noastră față de Dumnezeu, această răceală parțială de Izvorul iubirii.

Rugați-vă pentru cel din fața voastră atunci când vorbește! (www.ortodoxia.md)

Dacă astăzi Dumnezeu ar face mari minuni printre noi, oamenii ar mai fi la fel de îndărătnici?

Noi creștinii exclamăm adesea că Dumnezeu S-a pogorât pe pământ și S-a făcut Om și a trăit printre oameni, făcând minuni mari, vestind Împărăția

lui Dumnezeu așa cum nimeni nu a făcut-o. Dar aceste lucruri s-au întâmplat acum 2000 de ani, și doar acea generație de oameni a avut privilegiul să-l vadă pe Iisus Hristos în carne și oase. Pentru noi, cei de astăzi, am putea spune la prima vedere că nu este mare diferență dacă Dumnezeu S-a întrupat și S-a făcut om, atât timp cât noi nu L-am văzut.

Poate v-ați gândit uneori cum ar fi fost dacă ați fi trăit în vremea când Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat. Poate vă pare rău că v-ați născut în anii '80-'90 ai secolului XX și nu în primul secol, ca să-L întâlniți pe Mesia cel mult așteptat. De fapt poate uneori suntem nemulțumiți și ne gândim că ar fi bine să mai vină odată Dumnezeu pe pământ, pentru că e prea mult rău în jurul nostru. Sau mai bine: De ce oare n-a rămas Dumnezeu veșnic ca om pe pământ de la începutul lumii și până la sfârșit? De ce să nu fie El arbitru al acestei lupte continue între cei buni și cei răi? Sfinții Părinți ne spun că nu este nici o diferență între omul care-L cunoaște pe Iisus Hristos astăzi în Biserica Ortodoxă, și omul de acum 2000 de ani care L-a cunoscut față-n față. Este același Hristos, aceeași Persoană... aceeași cunoaștere. Vom aborda, sperăm, acest aspect în mai multe articole. Pentru astăzi vrem să ne limităm la a aborda problema lipsei din spațiu societății a lui Dumnezeu la nivel vizual. De ce oare nu face astăzi Dumnezeu minuni mari, așa cum a făcut acum câteva mii de ani cu poporul lui Israel? Mi-ar

fi plăcut și mie să văd cele 10 plăgi trimise de Domnul către Egipt. Mi-ar fi plăcut și mie să văd cum Marea Roșie s-a dat la o parte, cum apa stătea lipită ca de un perete pentru a trece poporul iudei. Mi-ar fi plăcut să văd cum Domnul i-a hrănit în deșert, cum le-a dat apă din stâncă, cum au cucerit atâtea teritorii deși armata lor era mult mai slabă și mai puțin numeroasă.

Mă gândesc că toate aceste mari minuni ar fi înfricoșat lumea păgână de azi, i-ar fi trezit pe atei, i-ar fi adus la pocăință pe cei păcătoși. De ce oare nu face Dumnezeu mari minuni și astăzi? De ce nu-i înfricoșează pe toți cei care fac voia diavolului și se luptă cu cei buni? De ce Doamne? Răspunsul e simplu și ni-l oferă tot Sfinții Părinți, prin glasul cărora a grăit Duhul Sfânt. Iată ce ne spune Sfântul Nicolae Velimirovici: „Dumnezeu a ales poporul Evreu să-i fie sfeșnicul în care va ține marea lumină a adevărului înaintea tuturor celorlalte popoare. Dar acel sfeșnic se răsturna adesea în noroi și se afunda adesea în apă. Nici un neam în istoria cosmosului înstelat nu a văzut atâtea minuni ale lui Dumnezeu, mari și înfricoșate, ca neamul evreiesc, dar totul a fost în zadar: acel neam a părăsit pentru totdeauna căile Domnului și-a urmat căilor sale omenești, întunecoase, rușinoase și rău-mirositoare.

Chiar și întâia generație de Evrei care au văzut cu ochii lor minunile lui Dumnezeu lucrute prin Moise în Egipt, cea care a trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, cea care a văzut cum curgea apă din stâncă și care a mâncat pâine cerească, mana vărsată de Dumnezeu ca o făină din cer, în fiecare zi – vai!, nici măcar acea primă generație ce privea cu ochii și asculta cu urechile nu a vrut să urmeze calea Domnului, ci a luat-o neîncetat pe căile sale rușinoase și întunecoase, ca o femeie ce-și înșală bărbatul. Așadar, acea generație, martoră tuturor acelor nemaivăzute minuni, care la început îi aducea lui Dumnezeu cântare de mulțumire pentru slobozirea din robia egipteană, acea generație, pe când era în pustie, iar marele Moise se îndepărtase puțin de ei, a turnat un vițel de aur și s-a închinat acestui idol în locul lui Dumnezeu, zicând: „Aceștia sânt dumnezeii tăi, Israile, care te-au scos din pământul Egiptului!” (Ieș. 32:8). Deci vițelul de aur i-a scos din Egipt, vițelul de aur le-a dăruit atâtea minuni în Egipt și-n pustie! Oare aveți minte, voi, cei ce faceți așa? Da, avem, chiar din cele ale minții grăim, că nici un alt dumnezeu nu ne-a slobozit din robie și nu ne-a scos din Egipt fără numai acest vițel de aur. Dar, întrebăm noi, cum v-a putut scoate din Egipt acest vițel de aur care nici pe sine nu se poate mișca, nici măcar o șchioapă, fără ajutorul oamenilor. Răspunsul fierbe și şuieră: Nu întreba cum, nu întreba, să știi doar că nu e nimeni altul afară de acest vițel de aur, nu ne-a scos din Egipt un alt dumnezeu, ci acest vițel de aur! Pentru aceasta, să aducem jertfe vițelului de aur și să-i jucăm în

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminica a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipteanca**

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

jur, în cinstea lui.” (Sfântul Nicolae Velimirovici, Prin fereastra temniței, pag.191-193).

Observați cum o generație de oameni care a văzut cele mai mari minuni care s-au făcut de la începutul lumii și până astăzi, este așa de îndărătnică și leapădă așa de ușor pe Dumnezeu, închinându-se unui idol, unui vițel confecționat de ei din aur. Vă imaginați? Dimineata mănânci mană din cer trimisă de Dumnezeu și seara te lepezi de El și te închini la idoli! Vă dați seama cât de păcătoși suntem noi oamenii? Realizați ce răi și proști putem fi? Credeți că astăzi dacă ar veni Hristos Domnul pe pământ, lucrurile ar sta altfel? L-ar batjocori iarăși, L-ar răstigni iarăși.... Dacă un an de zile ar face Dumnezeu mari minuni în lume, credeți că în următorii ani oamenii se vor îndrepta toți? Nicidecum. Dar asta ce ne arată? Că dacă omul nu vrea să-și schimbe viața, atunci și munții dacă vor dansa în fața lui, el tot nu va crede în Dumnezeu. Iar acest lucru este minunat, pentru că arată ce libertatea grozavă i-a dăruit Dumnezeu omului. De ce a ales Dumnezeu să trăim într-o lume în care El stă nevăzut? Pentru că știe că prezența Lui vizuală doar ar intimida și ar încuraja la o credință temătoare, nu la una sinceră și liber acceptată. Dacă Dumnezeu ar face mari minuni în fiecare zi, de genul celor pe care le așteaptă oamenii (învieri, vindecări, levitație, etc.) atunci încet încet oamenii s-ar învăța și omenirea ar percepe totul ca pe un nou standard și în câțiva ani i s-ar părea normal ca Dumnezeu să facă toate acestea.

Prin urmare, pretențiile iarăși i-ar crește, adică ar vrea minuni și mai mari... Și tot așa... Dar Dumnezeu știe că omul va fi fericit nu prin demonstrații exterioare ale puterii Sale dumnezeiești ci prin demonstrații de putere asupra sufletului uman. Omul va fi de mii de ori mai fascinat când Dumnezeu îi va liniști sufletul decât atunci când va liniști apele unei mări învolburate! Omul va tremura de frică înaintea puterii dumnezeiești atunci când vede că Domnul îi știe toate gândurile, și îi dă în viață întâmplări care-i preîntâmpină dorințele. Omul va fi mai fascinat de descoperirile pe care Dumnezeu i le va oferi în inimă și în minte decât de izvorărea apei dintr-o stâncă. Pentru că omul este chip al lui Dumnezeu, însetat după veșnicie și avid după creativitate, vibrează (reacționează) mult mai deschis și mai bucuros la înțelegerea celor nevăzute decât la minunile văzute materiale.

E bine așa cum este. Dumnezeu stă nevăzut în lume, dar lucrează permanent. Cine Îl cunoaște știe acest lucru, Îl simte, Îl aude, vorbește cu El, colaborează cu El. Sunt mult de spus, dar vreau doar să rețineți acest aspect: Dacă astăzi Dumnezeu ar face mari minuni printre noi, oamenii ar fi la fel de îndărătnici... ba ar fi și mai rău decât este acum. E mai bine ca omul să caute și dacă va căuta sincer Îl va găsi pe Domnul. Nimeni nu-l presează spre aceasta,

numai patimile lui, numai răul din el îl vor convinge că trebuie să caute o soluție, o rezolvare, un leac, un Doctor. Nu uitați: cunoașterea lui Dumnezeu accesibilă nouă astăzi, nu este cu nimic mai prejos decât cunoașterea pe care au trăit-o oamenii pe vremea Mântuitorului. Singura soluție este ca în relația cu Dumnezeu, Tatăl Fiul și Duhul Sfânt să ne lepădăm patimile și să înviem așa cum a înviat Hristos.

Dumnezeului nostru slavă! Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
www.ortodoxiatinerilor.ro

Oamenii cu credință au griji mici, însă cei fără credință au griji mari

Griji, griji și numai griji. Priviți la oameni, și de-ndată vă va fi limpede de unde vin atâtea griji. Oamenii cu credință au griji mici, însă cei fără credință au griji mari; căci oamenii care simt prezența lui Dumnezeu în viața lor au nădejde în Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu și trec toate greutățile și grijile lor Celui Atotputernic. Aruncă spre Domnul grija ta, și el te va hrăni, (Ps. 54:25) spune psalmistul. Dar Domnul Mântuitorul nostru a vrut să-i slobozească pe cei ce urmează Lui mai ales de grijile de prisos. De aceea i-a și învățat: Nu vă grijiți cu sufletul vostru ce veți mânca și ce veți bea, nici cu trupul vostru ce veți îmbrăca. (...) Priviți la pasările cerului, că nici samănă, nici seceră, nici adună în jitnițe, și Tatăl vostru cel ceresc hrănește pre dânsele. (...) Socotiți crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici torc; (...) că știe Tatăl vostru cel ceresc că trebuință aveți de acestea toate; ci căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate acestea se vor adăuga vouă. (Mat. 6:25-33)

Priviți, frații mei, și vedeți: singurii oameni care se bucură cu adevărat de viață sânt cei ce au primit această poruncă a lui Hristos și trăiesc potrivit ei. Însă acei oameni care se căznesc să facă toate lucrurile, să-și asigure toate mijloacele, să ajungă pe toate căile, să-și îplinească toate planurile lor și să-și îplinească toate dorințele fără ajutorul lui Dumnezeu sânt roși de griji. Zidesc, dar o mână nevăzută năruie. Adună, dar un vânt nevăzut risipește. Aleargă, dar un făcător de minuni le lungeste tot mai mult drumul și înlătură țința și țelul lor.

Din această pricină se consumă cei fără credință; îmbătrânesc înainte de vreme, slăbesc, obosesc, își pierd nervii, își tocesc inima, își istovesc mintea, își slăbesc voia. Dacă-i întrebați de ce sânt așa, veți primi un răspuns cu totul contemporan: „De la griji, grijile m-au distrus!” Și cum altfel, când sârmanul om s-a împovărat pe sine cu grijile lui Dumnezeu? Dar grijile lui Dumnezeu nu pot fi luate fără puterea lui Dumnezeu, nici lucrările lui Dumnezeu nu pot fi făcute fără înțelepciunea

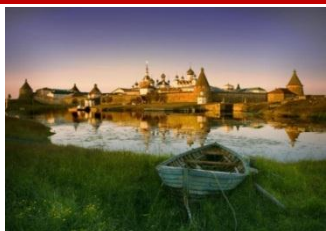

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminica a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipteanca

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

lui Dumnezeu. Grijile uriașului nu sunt pentru pitic, nici cele ale lui Dumnezeu pentru om.

Creștinul modern și calea mântuirii

Pe scena mântuirii noastre, se perindă de ceva vreme încoace un soi de creștin mai deosebit, ce a dobândit o întreagă armată de adepți. Acesta este Creștinul Modern. Creștinul modern este cetățean de onoare al acestei lumi, stimat și îndrăgit de aproape toată suflarea. El citește cu drag din viețile sfinților, și culege tot ce-i mai digerabil pentru stomacul lui sensibil, care în general are indigestie duhovnicească la nevoința trupului și la iertarea aproapelui. Viețile sfinților sunt frumoase și fermecătoare, însă nu putem să luăm prea multe din exemplul lor căci au trăit în niște vremuri demult apuse iar acum trebuie să ne adaptăm la cele actuale. De aceea sfaturile legate de grija trupului nu se pot aplica, întrucât atentează la imaginea generală a Creștinului Modern. El trebuie să fie fresh, mereu în ton cu moda, și fiecare petic de aspect exterior îngrijit cu mult sânge. De aceea, are o mare nedumerire și nu înțelege care e legătura dintre frumusețea exterioară și cea interioară, dintre trup și suflet, și cum se influențează unul pe altul.

Îl vădești pe creștinul modern destul de ușor, căci e bun prieten cu tine până îi faci atingere la ambalajul strălucitor, iar dacă îl atingi un pic mai apăsător, să-i afli conținutul, tipă, sare și se vaită căci bubele de după ambalaj își cer dreptul. Ohhh... de ne-am îngriji sufletele cum își îngrijește creștinul modern trupul, fiarele pământului s-ar culca la picioarele noastre și ar mânca din mâna noastră fără să se teamă. Așa sfințenie am agonisi. Creștinul modern nu se mai plimbă doar cu Barca lui Hristos, căci aceasta nu-i satisface pe deplin așteptările, ci mai are încă o barcă, una stilată și cochetă: barca lumii. Lui i se par interesante ambele bărci, fiecare cu plusuri și minusuri, și se plimbă adesea cu un picior într-una și cu un picior într-alta. El este plin de "pace" căci are socotelile încheiate cu sine însuși. Se gândește în sinea lui că poate să meargă liniștit pe drumul mântuirii, în timp ce gusta pe săturate din toate plăcerile lumii. Când face câte o boacăna și întristează pe cineva, creștinul modern nu-și cere iertare, ci își cere scuze. Pentru el, cuvântul iertare este vechi și demodat, de aceea trebuie uitat, iar a cere scuze este mult mai pe înțelesul semenilor. Creștinul modern nu judecă pe nimeni, nici

măcar pe sine. De aceea nici nu prea are ce să-și reproșeze. Lui îi place calea de mijloc, cea lumească nu cea duhovnicească, care este cea mai sigură de altfel... pentru a nu-i trezi conștiința bineînțeleasă. Din Sfânta Scriptură înțelege ce vrea și aude numai ce-i place. Astfel se minte singur și-și trage preșul de sub picioare, iar "bobul lui (de credință) se prefăce în tăciune, crezându-se grâu nedreptățit". Din Biserică ar scoate unele învățături ce i se par prea învechite și la care nu le vede rostul pentru lumea actuală. De ceea ce zic Sfinții Părinți nu prea-i place să facă pomenire, dar în schimb citează cu bucurie "descoperirile științifice" ale savanților certați cu Dumnezeu, nu însă și cu Darwin.

Se fălește cu lucruri deșarte și de nimic, dar când trece prin fața bisericii îi este rușine să-și facă cruce în timp ce este însoțit de cineva cunoscut, iar dacă mănâncă cu necunoscuți la masă, nici nu se gândește să mulțumească lui Dumnezeu în vreun fel.

În rarele momente de mare însuflețire el visează să pătimească pentru Dreapta Credință și să fie un mucenic al lui Hristos, dar nu este în stare măcar de cele mai elementare nevoițe: înfrânarea pântecelui de la îmbuibare și a gurii de la vorba rea. Pentru aceasta își dorește o mucenicie glorioasă, dar una care să fie modernă ca și el. Eventual să moară repede, fără prea multe dureri. Preferă întâmplări duhovnicești senzaționale și nu s-ar da în lături de la a primi vreo vedenie, pentru întărirea credinței sale. Creștinul modern are încredere în Dumnezeu, dar are încredere și în sine însuși, adică dumnezeul ăla mai mic, căruia îi slujește mai tot timpul. El știe că a reușit destule lucruri bune în viață, de aceea trebuie să își pună încrederea în sine pentru un succes garantat, și nu doar în puterea nemărginită a Lui Dumnezeu. De obicei, după o ispravă duhovnicească, sau cine știe ce capăt de bine săvârșit ce a fost întins din mâna Domnului cu mare milă, creștinul modern se îndulcește cu gândul că mult bine a făcut și că va primi cununi deosebite pentru aceasta. De asemenea, cade ușor la laudă și se aprinde iute la dojană. Însă cel mai bine îl cunoști pe creștinul modern citindu-i prospectul cu ingrediente de pe ambalajul viețuirii: mulțumire și îndreptățire de sine, comoditate, și mândrie cât cuprinde.

Așadar, să luăm seama că "Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona." (Ev. Matei 6:24)

www.ortodoxiatinerilor.ro

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminică a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipteanca**

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

Conferință duhovnicească la Mănăstirea

Bunavestire III

Sfinții Părinți stăruiau în rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcatosul” zi și noapte, cu un singur scop: ca să se

spargă odată bolovanul ăsta de pe inima și mintea noastră care s-a pus ca piatra de la mormântul Mântuitorului. Așa stăruiau ei cu acest - Doamne Iisuse neconținut. Sfântul Apostol Pavel zicea: „este cineva cu inimă bună să cânte psalmi”; atunci când ești bucuros sau ești într-o revărsare de har citești psalmi pentru că deja ai harul Sfântului Duh care te trage la rugăciune și pricepi cele citite acolo, dar în rest trebuie să zicem „Doamne Iisuse Hristoase miluiește-mă” până când începe să se miște ceva și înăuntrul nostru. Domnul care este lumină ne va descoperi și păcatele pe care noi nu le știm să le spovedim pentru că noi nu cunoaștem Sfânta Evanghelie. Fraților încercați și voi în postul acesta să citiți măcar cele 4 Evanghelii. Să vedeți cum vă simțiți după ce le-ați citit. Era o doamnă pe care am spovedit-o acum 3 săptămâni, care nu știa nimic, nu avea nici Noul Testament, nu știa nici ce rugăciuni să facă și i-am dat Noul Testament cu Psalmi să îl citească. A revenit după o săptămână și mi-a zis că nu se mai satură, că a ajuns să citească câte 10, 15 capitole și psalmi în fiecare zi. În 3 săptămâni a terminat tot Noul Testament și a luat-o de la capăt și mi-a zis că se cutremură acum când citește a doua oară; 50 de ani avea femeia, și nu știa ce lucruri minunate zice Domnul. Când îi spuneam de Sfânta Împărtășanie nu credea și îmi spunea: „părinte am citit și am plâns când am citit ce zice Sfântul Apostol Ioan că Mântuitorul zice: „lucrați fraților nu pentru mâncarea cea pieritoare ci pentru cea nepieritoare pe care vă voi da Eu, Trupul și Sângele Meu din care cel ce mănâncă și bea, nu va vedea moartea în veac” vă dați seama ce este Sfânta Împărtășanie? Și nu o zic eu părintele Nicodim ci Mântuitorul în Evanghelii.

Duminică acum vorbeam cu credincioșii care vin aici la mănăstire despre o carte: „Starețul meu Iosif Isihastrul”, un părinte grec din Sfântul munte Athos, care vorbea cu Domnul și cu Maica Domnului, și călugării din mănăstire l-au întrebat: „Părinte, vrei ca după moarte să îți facem eu și părintele Haralambie câte 40 de Evanghelii?” Și El le-a zis: „daca m-aș baza numai pe asta nu aș fi un adevărat călugăr”. Vă dați seama ce mărturie a conștiinței avea, că se va mântui sigur? Acest părinte știa ziua când va muri dar nu știa clipa. Maica

Domnului îi spusese că îl va lua în ziua de 15 August de Adormirea Ei, pentru că a iubit-o enorm pe Maica Domnului cum puțini au iubit-o și o iubesc.

El spunea că Maica Domnului este o bogăție de har și nimeni să o caute. Oamenii vin la mine și îmi spun: „părinte copilul meu nu învață, este bolnav” păi fraților ce făceau părintii pe vremuri? Duceau copilul la icoana Maicii Domnului când dormea și ziceau: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește pruncul Tău” și ungeau copilul cu untdelemn și se făcea. Noi de ce nu reușim același lucru? Oare Domnul nu este același? Oare Maica Domnului numai este aceeași? Oare harul Sfântului Duh nu este același? De ce nu mai reușim să facem aceste lucruri? Moare o mămică, copiii plâng că le-a murit mama, dar de ce nu pot face ca Sf. Mucenic Neofil care și-a înviat mama la 9 ani; îl trimisese tatăl la câmp și când s-a întors, lumea era adunată la ușă și el i-a întrebat: „ce s-a întâmplat?” Și ei i-au zis că i-a murit mama iar el le-a zis că nu este moartă. S-a dus, a prins mama de mână și a zis: „Doamne Iisuse Hristoase, Izvorul Vieții și al Nemuririi, înviază-mi mămică” și a înviat.

Dar vedeți, noi în fața bolii ne panicăm, în fața morții ne tamponăm. Dar Sfinții Părinți nu făceau așa, până și în epistola Sfântului Apostol Iacov spune: „este cineva bolnav dintre voi fraților, să se roage, să cheme preoții bisericii să se roage pentru el și să-l ungă cu untdelemn în numele Domnului.” Vedeți ce tratament simplu pentru cei bolnavi și asta a mers până acum 60, 70 de ani. Acum suntem mai emancipați, suntem bolnavi și alergăm la doctor și nu ne vindecăm, alergăm în stânga și în dreapta și nu rezolvăm nimic, tot căutăm locuri bune de muncă și nu găsim, de ce? Pentru că încercăm să facem totul fără Dumnezeu, lucrul acesta nu este posibil, pentru că, dacă ați citit vreodată Evangheliile, știți că Mântuitorul a zis de mai multe ori că „fără mine nu puteți face nimic și cine nu adună cu mine risipește”. Să vă puneți asta la intrarea în casă a zis Domnul: „fără mine nu puteți face nimic” ca să nu uitați nici atunci când intrați sau ieșiți din casă. Și mai vorbeam cu un alt părinte, că am văzut niște filme protestante și la un moment dat mai multe familii s-au hotărât să facă înaintea lui Dumnezeu reînnoirea făgăduielor date la botez și la cununie. La botez fiecare și la cununie soții între ei, să le reînnoiască la 10, 15 ani. Știți foarte bine, la noi în biserică, că este cununia de argint care o apucă majoritatea, cununia de aur, așa și așa iar apoi cununia de diamant care se apucă doar dacă soții s-au căsătorit la 18 ani. Li se citește o rugăciune. Iar oamenii aceștia s-au gândit să refacă aceste făgăduințe și primeau din partea păstorilor o casă în relief unde pe ușă era scris acest bilet: „fără Dumnezeu nu se poate face nimic”.

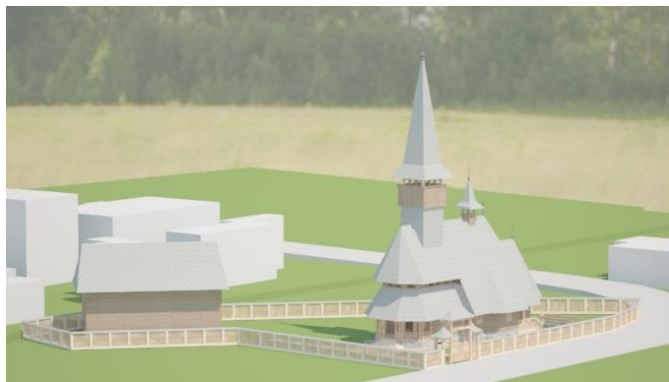
-va urma-

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminica a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipcianca

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRÂNGERE DE FONDURI "CITITORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE"

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

CONFECT:

ANUNT IMPORTANT

* Vineri 26. 04. 2013, începând cu ora 19.00, vom oficia Taina Sfântului Maslu împreună cu un sobor de preoți. La Biserică se pot aduce untdelemn (ulei de măsline) și făină. Dat fiind importanța deosebită a acestei Sfinte Taine, rugăm așa cum zice Sfântul Simeon al Tesalonicului "pe fiecare creștin aș face Sfântul Maslu" și a se pregăti prin Sfânta Spovedanie.

Vă așteptăm numeroși pentru a ne ruga împreună Milostivului Dumnezeu să ne dăruiască vindecare de bolile trupesti și de cele sufletești!

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI CEI
CONDAMNAȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM SIRUL**

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°15 21.04.2013 - La Duminică a V - a din Post, a Cuvioasei Mariei Egipteanca**

N° 15 s-a tipărit în 50 exemplare și se distribuie gratuit